

met de kennis van een grotbewoner, die uit de schaduwen der voorbijgangers de personen zou kunnen kennen. Dit idealistisch ken-onvermogen krijgt wel niet ons realistisch beslag, toch gebiedt ons de bescheidenheid den inhoud van het menschelijk kennen niet te overschatten, ons te wachten voor een „hypertrophie de nous”.

God is niet alleen de Schepper, maar ook de Onderhouder van het leven.

God onderhoudt het leven door zonder twijfel mechanische krachten doch die, naar wij meenen, door een beginsel worden geleid dat boven die krachten staat.

Doch dit versta men weder niet zoo, dat wij zouden meenen dat het wetenschappelijk streven de levensprocessen zoover mogelijk mechanisch te verklaren contrabande zou zijn.

Integendeel een onzer redactie-leden heeft juist het voornaamste gedeelte van zijn wetenschappelijk leven aan de studie van dat onderwerp gewijd . . . al leidden hare uitkomsten tot een veroordeeling der bio-mechanistische hypothese.

De gansche natuur ligt voor ons ter ontginning gereed . . . precies als voor de natuurkundigen die niet met Gods Woord rekenen.

Wij werken met een waarnemings- en een denkorgaan, waarvan voor hen zoo goed als voor ons geschreven staat: „textura obscura, obscuriores morbi, functiones obscurissimae”.

Ook de geneeskunde, die van de natuurkunde leeft, zal bij ons beoefening vinden.

De geneeskunde is als een maretak te beschouwen, die op de takken van hooge boomen weekert en van hare sappen leeft. Men koopt de maretak omdat zij geluk, d. i. genezing, aanbrengt.

Wij gelooven dat de mensch heilig en rein — volkomen gezond naar lichaam en ziel — uit de hand van zijn Schepper is voortgekomen — doch dat hij door de zonde zoo veranderd is, dat er geen heilig, rein volkomen gezond mensch meer bestaat.